

то и врѣдни-тѣ създания може да настани да правятъ добро и да принасятъ полза.

—Нѣ кажи ми, тате, продължилъ синъ-тъ, зашто пажкъ-тъ самъ самичкъкъ си тъче пажжина-та, а пчели-тѣ скупомъ си правятъ пити-тѣ?

— Башта-та отговорилъ: заштото само добра-та цѣль може наздраво да съединява мнозина: съжзъ-тъ на зли-тѣ се разваля отъ само себе си.

ПѢСНЯ НА ЕДНА ПТИЧКА.

Въ една тѣсна и яка тъмница у единъ голѣмъ градъ билъ затворенъ единъ клетникъ затворникъ. Лоши людѣ го оковали въ вериги и го хвърлили въ тъмница.

Въ тъмница-та било влажно, тъмно и студено. Намѣсто постилка, хвърлили му една съдрана рогозина. Давали му само хлѣбъ и вода. Той седѣлъ тамъ много години — блѣденъ, боленъ и грижовенъ. Слънце рѣдко грѣяло на малекъ му прозорецъ, чистъ въздухъ не влизалъ въ тъмница-та. Жално мислилъ той за мили-тѣ си роднини, за малки-тѣ си дѣтица; мислилъ, че може би тии одавна вече да сж го забравили и да мислятъ, че е умрѣлъ. А што ли става тамъ въ мила-та му татковина?

Той приближилъ до прозорецъ-тъ. Лѣтна-та вечеръ била за чудо хубава. Слънце-то захождало задъ гора-та и огрѣвало върхове-тѣ на дрѣвета-та съ хубава червеникава свѣтлина; людѣ вървѣли и яздили по улици-тѣ. Тъмница-та била на високо, та човѣци-тѣ се виждали долу малки. Той имъ извикалъ, нѣ никой го не чулъ. По сине небо хвържали птици. Прѣдъ прозорецъ-тъ тихо се вилъ орелъ.

— Орлю, орлю! извикалъ му затворникъ-тъ;